

NAPOSLEDY 12. PROSINCE

“To je ta nejpodivnější věc cos mohla koupit,” poznamená Šimon, zatímco zaujatě hledí na prstýnek. “A přitom je na něm nejhezčí právě jeho historie... tedy hned po tom, jak ti ladí s očima,” usměje se Niki a podá mu smaragdový prsten.

Je 12. prosince, páté výročí Niki a Šimona, které se rozhodla Niki oslavit prstýnkem. A nelhala. Zlatý šperk zdobí devět krásných tmavě zelených diamantů, přesná kopie Šimonových očí. A ta historie, o které mluvila, je také opravdu zajímavá. Říká se totiž, že prstýnek vytvořila paní z Egypta před stovkami let ze strsti své mrtvé kočky, aby ji mohla mít neustále u sebe.

“To je kravina, musíš přestat věřit všemu, co slyšíš,” zasměje se Šimon, i když ho těší, jak moc se o legendu zajímá.

“Já bych řekla, že to jenom ukazuje, jak moc měla svoji kočku ráda,” vyhrkla Niki s lehce sarkasticky uraženým tónem. Šimon si prstýnek nasadil a poděkoval Niki polibkem.

Je 18:00. Šimon čeká na Niki venku před domem, formálně oblečený, připravený vyrazit na večeři. Vchodové dveře se svižně otevrou a Niki vyjde ven v elegantních světle růžových šatech, které se ladně pohupují s každým jejím krokem. Rukou v ruce se podél zasněžených stromů vydají směrem k restauraci.

Pod bílými krystalky na zemi Šimon náhle spatří něco rudého. Pustí její ruku a přijde k malé růžičce, která zázračně přežila mráz. Je pěkná jako Niki, pomyslí si. Jeho myšlenky jsou však přerušeny hlasitými zvuky brždění a trubení auta. Rychle se otočí, ale je oslepen prudkým světlem, se kterým se ozve třešticí praskot.

Když se znovu vzpamatuje, vidí Niki ležet na silnici. Krev se vpíjí do jejích dříve čistých šatů a v obličeji ji zhasl život. “Ne, ne, NE!” vykřikl Šimon a rozběhl se k jejímu nehybnému tělu. “Niki!”

Žádná odpověď. Auto je teď zaražené do pouliční lampy, z kapoty se valí kouř. Šimon má myšlenky zamlžené — jediná věc, kterou cítí jasně, je nesnesitelný hněv. Praští rukou do asfaltu — jednou, dvakrát, třikrát...

“Šimone, haló. Jsi pořád s náma?”

Otevře oči a pomalu pohlédne na Niki. Je v pořádku. Sedí spolu v teple na gauči a jedí oběd. Šimona zaplaví otázky — *Co se stalo? Proč jsme uvnitř? Tohle jsem už přece zažil...*

“Hele, jsi zpátky! Na chvilku jsi nám tu usnul,” řekne Niki svým nevinným hláskem. Šimon pohlédne na digitální hodiny — 12. prosince, 13:10. Vše je přesně tak, jak si pamatuje. Sedí na bílém gauči s miskou těstovin. Jediná věc, která je jiná, je ta nesnesitelná bolest v ruce. Když si

ji začne prohlížet, všimne si, že mu na prstenu chybí jeden diamant. “Ted’ zažívám silné déjá vu,” řekne a doufá, že to je pravda.

O pár hodin později je opět 18:00 a Šimon čeká před domem. Niki vyjde ven ve svých světle růžových šatech. Šimonovi to ale přijde podezřelé — od oběda je schopný předpovědět vše, co se stane. *To je kravina, nemohl jsem se vrátit v čase*, říká si. Přesto se raději rozhodne vydat jinou cestou. Místo osvětlené ulice se vydají tmavou boční alejí.

Šimon drží Niki za ruku a všechno probíhá normálně, dokud ji někdo nechytí a nezačne ji táhnout hlouběji do tmy. Šimon se na postavu vrhne a snaží se Niki uchopit. Jeho úder mine a on ztratí rovnováhu, neznámá osoba tak získá čas vytáhnout nůž. “Pokud se o něco pokusíte, nebudu se bát ho použít,” zavrčí už jasně rozpoznatelný muž. Šimon zvedne ruce, aby ukázal mír. Niki se však nevzdává a pokusí se vytrhnout ze zajetí. Muž jí za to vrazí nůž do zad. Niki se slzami v očích klesne k zemi.

Šimon je v šoku, ale přesto se mu podaří nůž muži vyrvat z ruky. Pak mu dává jednu ránu do obličeje... pak další... každá silnější než ta předchozí.

“Šimone, haló. Jsi pořád s náma?” Ta otázka, kterou už jednou slyšel, mu znovu proudí hlavou a potvrzuje jeho teorii — vrátil se v čase. Je 13:10, ruka ho bolí víc a další diamant na prstenu je zničený. Ted’ už ale chápe, co musí udělat. *Musí zachránit Niki*.

Jsou čtyři odpoledne a Šimon má plán. Pokaždé se vydali do restaurace a pokaždé to skončilo tragicky. To znamená jediné: nesmí vyjít z domu.

“Dobrý den, dovolali jste se do Asijské Fusion, jak vám můžeme pomoci?” ozve se na druhé straně telefonu zaměstnanec restaurace. “Dobrý den, potřeboval bych zrušit rezervaci na jméno Šimon Novák v 18:30,” odpoví Šimon.

Je 16:30. “Nevím, co se stalo, ale zrušili nám rezervaci,” začne Šimon.

“A volal jsi tam? Třeba je to jen chyba,” namítne Niki.

“Volal. Ani oni nechápou, jak k tomu došlo. Tak si prostě něco uvaříme a uděláme si klidný večer,” navrhone, aby ji uklidnil.

“Asi nemáme na výběr, co ?” povzdechne si zklamaně a dál to neřeší.

Je 17:50. Leží spolu na gauči, Niki už chce vstát a jít připravovat večeři, ale Šimon ji odmítá pustit. Nechce ji znovu ztratit — nesmí. Ruka ho pálí bolestí a myšlenky se mu stále vrací k její smrti. Přesto se snaží užít si každou vteřinu, nikdy totiž neví, co se může stát...

O chvíli později už stojí u sporáku s pánvičkou v ruce a připravuje lososa. Niki vedle něj krájí salát a rajčata.

“Dej to prosím do misky, hned jsem zpátky,” řekne a otře si ruce do utěrky.

“Kam jdeš?” zavolá za ní Šimon, ale Niki už je příliš daleko. Uklidní se myšlenkou, že si jen došla pro další ingredience, a tak si odejde pro mobil.

Když se po dvou minutách vrátí, zarazí se — dům je v plamenech a oheň se šíří všude. “Niki!” vykřikne, sotva to spatří. Hledá ji v kuchyni, v obýváku — nikde. Až zaslechne bušení na dveře od koupelny. Jsou zablokované. Kouř houstne a žár roste. Šimon se pokouší dveře otevřít a vyrazit. Nic nepovolí. Dochází mu vzduch, tělo ho pálí a oči slzí. Venku se ozývají sirény, někdo musel zavolat hasiče, všechno bude v pořádku... Tlaková vlna z výbuchu ho odhodí přes chodbu a Šimon dopadne tvrdě na zem.

“Šimone haló, jsi pořád s náma ?” Tuto otázku uslyší ještě pětkrát.

Při čtvrtém návratu v čase dokáže doma předejít tragédii tím, že si objednájí jídlo, které se ukáže, že bylo otrávené. Na pátý pokus vaří opatrněji. Jenže Niki se při jídle udusí kusem lososa. Šestý pokus: uvaří si jednoduchou polévku a vše vypadá bezpečně... dokud Niki nespadne ve sprše a těžce se neprašťí do hlavy. Sedmý: polévka, jdou ven v jinou dobu než tehdy, kdy ji srazilo auto, jenže tentokrát na ni spadne strom. S každým pokusem Šimona bolí ruka víc a víc, ale jeho láska k Niki se ani o kousek nezmenší. Je odhlaný ji zachránit.

Je znovu 12. prosince. Šimonův osmý pokus. Je vyčerpaný, bez nápadů a bez nikoho na koho se obrátit. Drží se plánu, který se zdá bezpečný: zrušit rezervaci a udělat si k večeři polévku. Jenže co potom? Můžou zůstat doma, ale to je příliš riskantní, kdyby Niki někam odešla, mohlo by se stát cokoliv. Proto se Šimon rozhodne vyrazit ven, dál od stromů a silnic, ale stále blízko lidí.

Niki se líčí v koupelně a Šimon si oplachuje vedle ní obličej.

“Ježiši, jsi v pořádku?” zeptá se starostlivě Niki.

“Proč bych nebyl ?” odpovídá zmateně Šimon.

“Vypadáš, jako by ses chtěl rozbrečet.”

“To je pouze ta voda,” zamumlá

Niki se uklidní, pravda to však není. Šimon cítí v očích slzy. Není to bolestí v ruce ani stresem. Začíná si uvědomovat, že možná bude muset začít přemýšlet o životě bez ní. A to je pro něj nepředstavitelné. Bez jejího úsměvu, bez jejích otravně vtipných faktů. Musí ji zachránit, je odhodlanější než kdy dřív.

Venku je zima, jdou vedle sebe, vyhýbají se stromům i ostrým zatáčkám, až dojdou k starému bílému molu, které splývá se zasněženým pozadím. Opatrně ho přecházejí, není tam

žádný led, a přesto Šimon uklouzne. Chytí se zábradlí, ale to se pod jeho váhou prolomí. Niki se ho snaží udržet na nohou, padá však s ním do vody.

Voda je studená, je ledová. Šimonovi se mlží zrak, prsty tuhnou, celé tělo je strnulé. A pak náhle pocítí teplo. Klid. Ticho. Umřel jsem? pomyslí si.

“Ahoj smrtelníku,” ozve se z hlubin. “Vzal jsi mi poslední věc, která mi zbyla po mé Micince, a poznal její moc.”

Šimon se rozhlíží, dokud nespatří ženu v bílém jednoduchém oděvu. V ruce drží smaragdový prsten a pokračuje: “Zažil jsi osm verzí svého života, díky osmy životům mé drahocenné kočky. Teď je čas pro tu poslední, s kterou budeš muset být navždy spokojený.”

“Počkej!” vyhrkne Šimon. “Víš, jak můžu zachránit Niki?” připadá si jako blázen, že prosí imaginární bytost o radu, ale je to jeho poslední šance.

“Láska se řídí osudem, který nezměníš. Budoucnost, kde tragicky nebudete spolu, je ta, která vám byla určena.”

“To není fér! Proč bych se měl řídit zkurveným osudem?!” vykřikne Šimon zoufale.

“Láska není vždy spravedlivá,” odpoví žena klidně. Pak prsten rozdrtí v dlani.

”Šimone, haló, jsi pořád s náma?” Poslední šance. Ale k čemu mu bude, pokud nic nemůže změnit? Osud nechce, abychom byli spolu, a proto... Šimon se zarazí. Ví, co má udělat.

Přijde k Niki a pevně ji obejmě, jako by ji už nikdy neměl pustit.

“Co se děje?” zeptá se.

“Nic... jen chci takhle chvíli zůstat,” odpoví Šimon se slzami v očích.

Celý den ji neopustí. Každý úsměv, každé objetí, každé slovo ho přibližuje ke konci, kterému se tak dlouho snažil vyhnout.

Je šest večer. Niki stojí u sporáku a Šimon ji zezadu obejmě a políbí do vlasů.

“Miluju tě. A navždy budu,” řekne tichým hlasem.

“Vždyť já vím, já tebe taky,” usměje se Niki.

“Hned se vrátím, jen si pro něco skočím,” řekne Šimon a vyjde ven.

Na zahradě, s nožem v ruce, která se tolikrát pokusila někoho zachránit, si ho namíří do břicha. Bodne se

Poprvé... podruhé... potřetí.

Vytáhne telefon, vytočí policii, ale nic neřekne, nedokáže to. Nůž i mobil mu vypadnou z ruky a Šimon padá na zasněženou zem.

Nakonec osudu uniknout nedokázal. Ale jako kočka využil všechny své životy, aby dosáhl svého cíle, ať už jakkoliv sobecného.